

Nebeskej camp

Wabi Ryvola

Znám na nebeskejch pláních starej kemp
kam lítaj v bouřkách supi šediví
a tenhle flek zná v nebi každej tramp
a nikdo z nás se tomu nediví.
Tam pod cummulem hradby z mraků jsou
a pod nima zní věčnejch kytar tón
co madrigaly hrajou strunou zlou
a píseň smrti zpívá baryton.

Sám u potoka slz tam sedávám
a vyklepávám nohou známej takt.
Já naději s velkou nedávám
a že je nás tu víc tak to je fakt.
A sedává tam se mnou Zdena Rott
co zpíval písně hlasem chvějivým
a kolem nás je starejch kytar šrot
a střepy z lahví s pivem pěnivým.

Je spousta cest co vedou kolem nás,
my nikam nejdem oheň hoří dál.
Ze starejch lásek nábojovej pás
má kolem boků kdo se holkám smál.
Jsme starejch dobrejch časů bílej pták
co ukrádal nám pěnu zašlejch dní.
Nám dávno kdesi v mracích zmizel vlak
co měl jen jeden vagón poslední.

Nám do ohňů se vkrádá slunce jas
a vobloha sem sype hvězdnej prach.
My nepotřebujem na cestu pas
a dávno zmizel z čehokoliv strach.
Nám nad hlavou se trůny kymáci
a frenetickej potlesk z dálky zní.
Do mraků řveme že se vyplácí
bejt vobyčejnej dělník všedních dní.

My nepoznali jsme jak chutná moc.
My dobře známe bufetáckej smích.
Nám ke štěstí stačí hvězdnatá noc.
Nám pocit moci nenahradí líh.
My známe vůni hospod po ránu.
K nám modlí se i mnohá z hezkejch žen.
My víme co jsou rána po flámu.
Nám k životu už nestačí jen den.

Nám do podzimu brečel tichej déšť.
Nám věčnejm psancům zablácenejch cest.
My nepoznali moře, vem to nešť.
My známe jen nádraží velkejch měst.
Ve spacáku z usáren zpuchřelejch
tu dožíváme lásky ztracený.
Nám s mrakama se do dálky už zdejch
sen o normálním žití na zemi.

Nám na zemi se učí děti lát.
Nám bezejmenejm strážcům tichejch míst.
My učili se čistejch dětí bát

a denně hořkost museli jsme jíst.
Nám špinavejm a votrhanejm psům,
co kradou děti a maj spoustu žen
se neobrací hlava k nebesům,
když zvony zní a dohasíná den.

Tak sedíme tam v kempu nebeským
a padouři nám sloužej za pár piv.
Ve zhaslejch vočích máme jenom dým
a mrtvej klid tu není žádnéj div.
Nás sedává tu na pár tisíc snad
a mlčíme jak mlčet umí čas.
Jen chorál kytar ukájí náš hlad,
nás mlčenlivej zástup lovců krás.